

Una excursió que considera especial va ser quan una tarda van agafar la bici i se'n van anar a Tossa. Asseguts a la roca, van fer un bon berenar amb pa, enciam, tomàquets, pernil i llonganissa. Era el pic de l'estiu i no hi havia ningú a la platja. "Vés-hi ara a l'estiu!" exclama l'Enric.

VIURE AMB EL QUE ES TENIA

La vida a pagès era austera ja que gran part del que es guanyava es reinvertia. La Pilar explica que amb la mare baixaven al mercat a Vidreres ben carregades de conills, pollastres, ous i ànecs per vendre. De tornada, anaven igualment carregades, aquesta vegada però d'arròs, oli, sucre, sabó, taronges... "la mare era espavilada i amb aquest intercanvi en teníem prou per mantenir la casa".

De la terra en treien blat que portaven al forn de pa de Caldes i a canvi del qual els donaven pa. També cultivaven blat de moro i ordi per al bestiar. A part, tenien l'hort que els donava productes de temporada. Era una economia que no permetia grans luxes però alhora tenia una relació estreta amb la terra i amb l'entorn. La mare de l'Enric resumia aquesta forma de viure en un lema: "Treballar, estalviar i aprofitar".

EL VALOR DEL BOSC

Una avantatge d'aquells temps és que abans el bosc tenia un valor. A casa de l'Enric, cada setmana duïen 60 feixines de bruc al forn de Can Tornavell, al carrer Major i van estar 20 anys portant 2 escombres cada dia al balneari Vichy Catalán. Les rabasses del bruc servien per fer pipes o bé com a combustible per a cremar a les llars de foc. També esporgaven els pins cada quatre o cinc anys per portar llenya al poble i alguna vegada també anaven a pelar suros per encàrrec. Una font d'ingressos molt important eren els bolets, que anaven

La Pilar i l'Enric quan encara s'havien de casar

ben pagats. L'Enric explica que la seva mare hi anava i que les seves germanes es van comprar el vestit de casament gràcies al que van cobrar per recollir aquest producte del bosc. Afirma que arribava a sortir un camió ple de bolets cap a Barcelona i allà els esperaven amb candaletes ja que els pinetells de Caldes tenien molt bona anomenada. "Això sí, els bolets només els recollíem els pagesos, no és com ara que et passeges pel bosc i et trobes boletaires per tot arreu!", exclama. El fet que se'n tragués un rendiment feia que fins i tot hi hagués disputes per la llenya però, per altra banda, contribuïa que el bosc fos net i no com ara, "que per norma general està brut".

TEMPTATS PEL CONTRABAN

Qualsevol ajuda econòmica complementària era bona i hi havia gent que s'avenia a fer contraban. De matinada, i en cales rocalloses i de difícil accés, de Tossa i Lloret de Mar, hi havia barques que deixaven productes de contraban, com ara tabac o joies. Feien falta persones que carreguessin la mercaderia i la pugessin fins a la carretera on els

esperava un camió que s'enduia el material. Les masies de Caldes eren de les més properes abans d'arribar a la costa i un dia, Ca l'Amargant va rebre la visita d'un home que proposava al pare i a l'Enric de recollir material de contraban. L'oferta era temptadora ja que oferia 500 pessetes per una nit quan, per tenir-ne una referència, cobraven tan sols 35 pessetes per pelar suros tot un dia. Malgrat la proposta llaminera, el pare era prudent i va renunciar-hi. Per contra, un oncle de l'Enric s'hi va avenir però va tenir la mala sort que la mateixa nit va ensopegar i la Guàrdia Civil el va enxampar. El van apallissar perquè els donés informació i el van deixar anar. La Pilar explica que a Vidreres hi ha via força complicitat amb les màfies i que la Guàrdia Civil també n'obtenia beneficis a canvi de fer la vista grossa.

EL BUTÀ I LES VAQUES

La implantació del butà com a combustible principal va fer que les llars i els negocis anessin deixant d'utilitzar la llenya i això va fer que el bosc ja no fos rendible. A Ca